

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibus Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt V. De confirmatione doctrinæ Evangelicæ ex signis & miraculis: & quare nunc miracula non ita frequenter fiant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

CAPVT V.

De confirmatione doctrinæ Evangelicæ ex signis & miraculis : & quare nunc miracula non ita frequenter fiant.

coëgit. Nulla etiam divina oracula præcedentium Prophetarum ei testimonium perhibent: quia potius quasi omnia & veteris & novi testamenti documenta fabulosa narratione depravat: ut patet per ejus legem inspicienti. Unde astuto consilio libros veteris & novi testamenti sui sequacibus non reliquit legendos: ne per eos falsitatis argueretur. Et sic patet quod ejus dictis fidem adhibentes leviter credunt. Hactenus D. Thomas.

Tria sunt potissimum fundamenta, si attendendæ expendantur, quibus D. Thom. nostræ fidei veritates confirmat. Primum, miracula ab Apostolis in fidei confirmationem edita. Secundum, mundi conversio considerata, & expensa, cum mirabilibus circumstantiis, nempe à quibus fuerit facta hæc conversio, & qui fuerint conversi, quibus modis, & quomodo, quibus superatis difficultatibus, & aliis innumeris impedimentis. Tertium demum ex prædicationibus Prophetarum.

Verum hæc dicit aliquis valere quidem satis adversus Judæos, qui Prophetarum libris & oraculis fidem habent; contra Ethnicos verò Prophetis Hebræorum minimè credentes, infirma esse & invalida. Sed non ita est: vaticinia enim Prophetarum multis sæculis ante Dominum edita, literisque consignata, cum in Domino nostro perfectè impleta cernantur, veram esse ipsius fidem & doctrinam, apud omnes etiam gentiles apertè demonstrant. Nec potest Gentibus ea suspicio incidere, ne forte libri Prophetarum à Christianis suo ipsorum arbitrio, ex usu suo fuerint confecti, quippe eos Christiani à Judæis, Christiani nominis infestissimis hostibus, acceperunt: penes quos illi hodieque sunt, & fuè olim per annos plus mille & quingentos ante Christi adventum. Quin imò ob eam maximè causam divino consilio factum esse testatur D. Hier. super e. 16. *Isais*, Aug. l. 18. de civ. Dei c. 46. Theod. Orat. 10. de Providentia, Judæos per omnes Gentes usqueque dispersos esse, ut quæ à Christianis prædicantibus Evangelium Prophetarum vaticinia proferebantur, ea Gentes in Judæorum libris legentes, non esse Christianorum signa intelligerent: quin Evangelium tot tamque manifestis antiquorum vatum oraculis confirmatum, proniori assensu studioque amplecterentur. Quapropter mihi quidem vehementer probatur sententia illa D. Augustini, quæ est in 46. e. lib. 11. de Civit. Dei: nihil est (inquit) firmitus ad convincendos quoslibet alienos, si de Evangelij veritate contenderint, nostris que fulciendos, si rectè sapuerint, quàm ut divina prædicta, de Christo ea proferrantur, quæ in Judæorum scriptis sunt codicibus, quibus avulsis de propriis sedibus, & propter hoc testimonium toto orbe dispersis, Christi usquequaque crevit Ecclesia: Nec verò solos Judæos testes hujus rei habemus, sed etiam ipsam Gentes testificantur: Namque annis circiter 300. ante ortum Domini nostri in terris, flagitante Philadelpho, secundo post Alexandrum Magnum Egypti Regem, (id quod in Judæorum & Gentium historiis est proditum) ex Hebræo sermone sacri libri veteris testamenti, per duos & sexaginta interpretes Hebrææ gentis sapientissimos in Gracum sermonem sunt conversi: quorum librorum & fama, & notitia per omnes gentes pervagata est.

Objicies etiam de miraculis, quare nunc miracula non fiant, cum ea sint præcipua nostræ fidei testimonia. Sed de hac re sequenti Cap. dicemus.

Multa fuisse facta signa & miracula & à prophetis, & ab Apostolis, ut Christiana firmaretur doctrina, nemo est qui dubitat. Atque esse necessaria miracula, ut mundus Christianæ prædicationi fidem adhiberet merito censuit D. August. 22. de Civitate Dei c. 8. quorum omnium miraculorum finis non alter fuit, quam ad conciliandam auctoritatem ministris, & ut Christianæ doctrinæ fides adhiberetur. Quare prudenter admodum illos omnes fecisse constat, qui propter miracula, quæ à Christo vel Apostolis fieri cernebant, eorum dictis fidem adhibebant. Unde multi solent querere & admirari, quare cum miracula sint adeo efficacia, nostra ætate in prædicatione S. Evangelij apud infideles miracula non cernantur, quæ Christus suis promissis videretur maximè Evangelij prædicatoribus Marci ult. *In nomine meo demonia ejicient*, &c. Nulla enim est ita facilis ac certa via, ad conversionem Gentium, quàm vitæ innocentia, signorum splendore decorata.

Hujus autem dubitationis triplex potest esse solutio. Prima, multa fuisse facta miracula, etiam post tempora Apostolorum, & nostra etiam ætate in novo orbe quam plurimè, etiam per milia, de quibus præclare Thomas Bozius *De signis Ecclesiæ* lib. 5. fig. 1. c. 2. & lib. 12. fig. 57. ubi miracula à viris sanctissimis hac nostra ætate edita recenset: In primis, inquit, cum Christophorus Columbus in Indias Occidentales nobis antea ignotas primùm simul cum suis sociis pervenit, in omnibus earum locis hoc miraculum commune erat. Nam cum passim demones ederent responsa; ubi Eucharistiæ Sacramentum per nostros in aliquo loco reponebatur, continuo demones obmutescerant: & cum crebris terramotibus terræ conquassarentur, & frequentibus tempestatibus miserè etiam deformarentur; nunc nostra Religione recepta, non ita contingit. Hoc universi his regionibus communitè: speciatim verò accidit, ut Christophorus Columbus in insula, quam vocant Hispaniolam, sive S. Dominici, altissimam è ligno crucem defigeret. Indigenæ sæpius eam prostertere ad terram, & convellere conati, nihil proficere: contactu illius ac fragmentis morbi passim curabantur.

Novissimè verò B. Aloysius Bertrandus Ordinis Prædicatorum, maximè nostram Religionem in ijs locis amplificavit, datumque est illi divinitus, ut mortuos ad vitam revocaret, & innumeros ægros restitueret sanitati. Accidit aliquando, ut alicujus vici incolæ ad eum confluerent, non tamen Christo dare parati. Interrogati quid eos ad hoc adduceret, responderunt in publico quodam universalique eorum conventu astitisse demoneum, quem cuncti specie horribili viderent, ac dixisse: *Quid me, astantibus duobus Christianis, invocasti?* (aderant forte duo ab Aloysio ad Christum perducti) *abripisse eos hinc.* Ubi hæc dixit, homo quidam, qui se diceret ab Aloysio missum, processit repente

repente in medium conventum, & in conspectu omnium disputatione inita, dæmonia convicit: quibus actus evanuerunt ex oculis astantium. Venit forte in manus Principis cujusdam, qui non longè aberat à finibus regni Peruan, effigies Christi crucifixi. Ille acceptam conspuere, ac multis modis irridere cœpit, in conspectu plurimorum. Ibi mirabiliter imago quasi verè spiraret, cœpit ex oculis lumen emittere, caput motare, & aspectu minari, Regem, cunctosque terrere. Quocirca pavore percussi omnes, & tremore correpti, partim cecidèrunt in terram, partim cum se viderent obrigescere, neque posse loco recedere, exclamare cœperunt, factique penitentes, misericordiam suppliciter implorare: ob id pristino statui proinus restituti, imaginem Christianorum DEUM palam conspiceri altissima voce, rem cunctis enarrare. At Princeps unà cum multis è numero suorum se Cœcum contulit, & factum divulgans Christo se devovit.

Martinus de Valentia, illustrissimæ sanctitatis fuit. Hic ex ordine S. Francisci cum duodecim Socijs venit in Occidentales Indias, anno millesimo quingentesimo vigesimo quarto, & Incredible est, quot ipse cum suis Indos ad Christi cultum perduxerit. Nemo ex illis duodecim fuit, quin anno millesimo quingentesimo trigesimo primo plusquam centum millia Indorum baptizasset. Hic verò eminentissimæ fuit sanctitatis, virtutumque omnium divinarum sublimissimum culmen est assecutus. Visus est aliquando, cum in Salmanticensi Minorum monasterio diversaretur, orans extensis in modum crucis brachijs, in aëra sublatus. Cum sæpè è superiori loco verba faceret de Christi passione ad populum, rapiebatur extra omnes sensus, immobilisque erectus ac rigens diu persistebat. Antonius è Nava, & Ferdinandus Cortesius in Thalmanalco oppido, cum cellam, in qua morabatur, de improvviso aliquando aperissent, invenerunt orantem in aëra sublatum, & à sensibus abstractum. Bernardinus è Sahagunt, cum cuperet hæc proprijs ipse oculis intueri, accessit in Thalmanalco ad ea loca, in quæ solitudinem petens precaturus *Martinus* conferre sese solebat, observato tempore, quo se in illa jam sanctus receperat, ubi propior est factus, mirificum splendorem conspicitur, progredi ultra non potuit, quod nimia lux aciem luminum perstrinxisset, mentemque obrutasset.

Allanus est aliquando ad virum sanctum puer ægrotans, ut eum baptizaret: verum priusquam perficere possit, ille vita decessit. Acceptum Sanctus in ahari collocavit, supplicationi se dedit, ad vitam paulò post reduxit, baptizavit, ac suis restituit. Tlaxcala præ nimia siccitate cuncta exsita jam conspiciantur: venèrunt cives ad virum divinum, opem perentes: supplicatione indicta, processit ille ad locum quendam, in quo crux fuerat collocata. Vix eò pervenerat in precibus torus, cum pluvia copiosa cælitus defluxit. Idem rursus contigit in oppido Tlaxpano. Plurimis porrò ægrotis sanitatem restituit, illud autem nullo modo prætereandum. Joannes ex Oveto, qui Tecamacalco decessit, Custos in civitate Angelorum, cum sensu oderatus esset privatus, Sanctique cadaver tumulo recluso inspexisset, incredibilem protinus odoris fragrantiam sensit, & ex illo odoratum recepit.

Obiit anno millesimo quingentesimo trigesimo quarto, cum diem mortis prædixisset, genibus in nudi humo in morem supplicantis positus, &

in contemplatione caelestium defixus. Corpus ejus triginta tres annos integrum incorruptumque omnino permanit, & ejus videndi copia pluribus ad illud invensum properantibus fiebat. Innumera porrò miracula quotidie ex illo prodibant. Post annum millesimum quingentesimum sexagesimum septimum, cum capiam, in qua repositum jacuerat, aperuissent, nihil in illa inventum. Facta est diligentissima inquisitio, an ab aliquo fuisset asportatum, & subreptum: nihil potuit inveniri, quamvis Apostolicae literæ in eam rem scriptæ fuerint, anno millesimo quingentesimo octuagesimo.

Indi in maxima illum, veluti Apostolum, divinitus ad ipsos missum, veneratione habuerunt, & quæcumque ad illum spectantia colligere poterunt, veluti caelestes quasdam reliquias asservarunt, & coluerunt summo honorisubi verò moribus aut eriam peste tentati sunt, illa corporibus admovebant, ac sanitatem plerumque mirabiliter proinus idem recipiebant. Quocirca data fuit opera diligens, ut omnes ejus reliquias vestium, ceterarumque rerum colligerentur. Collectæ loco decenti sunt repositæ, & miracula innumera ab illis indies emanant.

Deinde *Joannes à S. Francisco*, solis precibus, ac nullo prorsus studio, assecutus est linguæ Mexicanæ cognitionem, ita ut maximè cunctis fuerit admirationi, cum repente auditus fuit ea lingua innumeris presentibus concionari. Hic aliquando plurima idola Indorum, multitudine ingenti vidente, à pueris Christianis confingi jussit. Eadem verò die dæmon apparuit Indo cuidam, qui aberat passibus millibus sexaginta: apparuit autem facie deturpata, membrisque mutilatis, inqueens: *En tu à Joanne male habitus sum*, remque, uti gesta erat, explicavit, efflagrans, ut adversus Joannem suam contumeliam ulciceretur, se ipsi opem laturum: docuitque rationem, qua flagitium perpetraret. Aggressus est rem Indus, expectatumque *Joannem* per insidias adortus, prægrandi fuste percussit, aufugiensque irrito eventu, & à prosequentibus nonnullis comprehensus, rem detexit, & Christo se dedit.

Idem *Joannes* idolorum sacerdotem baptizavit, cui mox duo dæmones, assumpta patrem um ipsius dæmoniorum effigie, apparuerunt, affirmantes se in amœnissimis deliciarum locis degere, eò deducturos ipsum, si velit sequi & imperata facere. Sequitur ille, perveniunt ad silvam, suadent ut laqueo faucibus injecto se ex arbore suspendat, ac præfocet. Aggresso jam rem misero astiit *Joannes*, sive ipse revera, sive ejus species, increpat, dolos detegit. Agnito sceleris, Indus Dei nomen ex animo implorare cœpit, ac promissus dæmones cum suis spectris evanuerunt. Ipse Mexicanum reversus, Joannique occurrens, accessit ad pedes, veniam criminis suppliciter petens. Idem *Joannes* defunctum filiolum, diu rogatus à matre, ut id faceret, ad vitam precibus revocavit: aliaque multa mirabiliter egit, ac prædixit. Obiit anno millesimo quingentesimo quinquagesimo sexto.

Hos igitur paucos retulisse sit satis ex ijs plurimis, qui virtutibus divinis florentes, miraculisque editis clari prodierunt ex Quedine S. Francisci, & innumeros ad Christum populos bellinis antea moribus viventes traduxerunt in latissimis Indiarum occidentaliū terris. Illorum verò gesta quædam brevissimis adumbravimus. Si quis ea latius cognoscere cupit, legat historiam Franciscan-

tiscanam ad finem, quam dedit in lucem Franciscus Gonzaga Episcopus Cephalenus, & illius Ordinis antea summus Praefectus.

Innumera verò etiam sunt, quae in Indiis item orientalibus per viro Religiosos miracula patrata sunt; ex quibus pauca attingamus. *Xaverius* in ora Comorinensi duos jam vita functos ad lucem multis praesentibus, quorum precibus ad id est coactus, revocavit. In insula Japonis muto cui-dam, & pedibus capto usum linguæ & ingres-sam, surdo auditum, alteri item surdo mutoque sanctitatem divini us reddidit. Non est numerus aegrotorum, qui precibus ejus, quamvis essent à medicis desperati, continuo mirandum in mo-dum sunt liberati, & nunc etiam cadaver ipsius *Goz* miracula innumera edit. Plurima dum vive-ret in publicis etiam concionibus longissimè po-sita, uti erant, praesignificavit.

Per multa alia hoc sanctissimo viro, aliisque verbi *DEI* praeconibus, humanas vires exceden-tia, patrata prodigia, in his regionibus, transeun-do, paucis insinuandum duxi, fuisse anno 1584. Ad instantiam *Philippi II.* Regis Catholici ad reg-na Congi & Angolæ è nostris Catholitis discal-ceatis missos *Didacum à sacramento.* ac *Didacum ab Incarnatione*, cum *Francisco à JESU*, alias indigna, nuncupato, viro admirandæ sanctitatis, qui, non paucis editis miraculis, copiosam infidelium mul-titudinem ad fidem perduxerunt ac baptizarunt; uti testatur *Ven. P. Hieronymus à Matre Dei*, alias *Gratianus*, in suo Romæ an. 1610. edito opere, de *propaganda fide*. Consulendus de hoc etiam *Fran-cisus à S. MARIA* Tomo 2. *Annalium congregationis Hispanicae Carmelitarum Excalceatorum libro 6. cap. 28. & seqq.* aliisque.

Hæc artigillè sufficiat, ut persuasum omnibus sit, si merita, & Apostolicæ virtutes non desint, nec miracula etiam Apostolis digna defutura. Si enim *DEUS* quotidie ad amicorum suorum sanctita-tem propalandam miracula operari non dedigna-tur; quid non erit expectandum facturum ad fi-dem Catholicam confirmandam ac propagan-dam?

Quod si forte hodie miracula non ita frequen-ter, ut olim, fiant, hanc huius rei primò eam reddi-mus rationem: Quia etià certum sit per peccatores effici posse miracula, tamen non dubium, quin frequentissimum sit, & veluti lege stabilitum, ut quò quis fide & sanctitate magis excellat, eò aptius instrumentum sit, per quod Spiritus sanctus tam præclara opera perpetret. Quare non mirum si rara illa & admiranda signa non ita frequenter cernantur, ubi charitas refrigescit, unusquisque querens quæ sua sunt, & non quæ *JESU* Christi. Nec enim dubium, si illa piorum p̄isca fides, si pietas, ac denique si spiritus ille Apostolicus red-deret, quin etiam opera Apostolorum expectare-mus.

Præterea de puritate signorum eam reddit causam *D. Tho. lib. 1. contra Gens. c. 6.* dicens: *Hæc autem tam mirabilia mundi converso ad fidem Chri-stianam, indicium certissimum est præteritorum signo-rum, ut ea ulterius iterari necesse non sit, cum in suo effectu appareant evidenter, quamvis non cesset Domi-nus etiam nostris temporibus ad confirmationem fidei per sanctos suos miracula operari.* Hactenus *D. Tho-mas*: cujus sententiam mirificè confirmat *Joan. Chrysol. in Epist. 1. Cor. c. 2.* demonstrans signa E-

vangelicæ prædicationis patrata, non illo tantum sæculo, sed futuris fidem peperisse: quæ e fides jam satis fundata, miraculis novis non indiget confir-mari, præcipuè cum vitæ in egritas & exemplum, ut infra suo loco dicemus, efficacissimum sit, ad persuadendam fidem argumentum.

Tertia hujus charitatis signorum causa assigna-tur à *Jos. Acolta* viro alias doctissimo *lib. 2. de pro-curanda Indorum salute cap. 9.* quod præcis tempo-ribus omnino necessaria fuerint, nostris non item: etenim fides mysteriorum sublimium omnem humanam rationem superantium astruenda tunc erat apud homines maxime ratione sua. cuncta metientes, Græcos, inquam atque Romanos, cæ-terosque hujus sæculi sapientiâ illa ætate florentes. His quomodo per homines paucos ignobiles & imperitos persuaderi posset doctrina omnibus hu-mani ingenij viribus validissimè obfistens, quam proinde stultitiam *DEI* Apostolus vocat, nisi divi-na quædam ac insuperabilis evicisset auctoritas, contestante *DEO* signis, & prodigijs, & variis charismatibus?

Quod etiam *Paulus* Apostolus sæpè commen-dat: *Sermo meus* (inquit) *Heb. 2. 1. Cor. 2. & præ-dicatio mea non in persuasivibus humana sapientia verbus, sed in ostensione spiritus & virtutis, ut fides vestra non sit in sapientia hominum, sed in virtute Dei.* Et *Rom. 1. Qui prædestinatus est filius DEI in virtute, secundum spiritum sancti sp̄ationis ex resurrectione mortuorum JESU Christi Domini nostri, per quem accepimus gratiam. & Apostolatum, ad obediendum fidei in omnibus gentibus.* Ita Christiana Religio, ubi humana præsidia prorsus aberant, divinis est fun-data miraculis: At nostrorum temporum longè alia ratio est; nam & ij quibus fides annunciat, omnibus rebus inferiores sunt, ratione, cultu, au-dacitate, & ij qui annunciant antiquitate Reli-gionis suæ, multitudinem suorum, ingenio, elegan-tia, ceterisque copijs ad persuadendum superiores sunt, & abundant: neque barbarorum ingenia ea sunt, quæ fidei difficultatibus terreantur, cum à majoribus suis observent ipsi longè incredibili-ora. Ac revera si Christus annuncietur, ut opus est, obsequentes & ad credendum faciles sese exhibent.

Denique quid magnis signis opus est, ubi po-tius desideatur auctorior intelligentia, quæ altitudinem doctrinæ nostræ aliqua curiositate disqui-reret? Unum illud his Gentibus potentissimum, & ad fidem efficacissimum, ac p̄nè singulare mira-culum necessarium est, mores cum fide congruen-tes: hoc & abunde sufficit, & omnibus concessum est, modo velint.

Verùm quia hoc est præclarissimum inter alia fidei nostræ testimonium, de illo in sequentibus agemus: sed prius reddamus rationem, quare tot motivis & miraculis intervenientibus adhuc multi in sua perseverent infidelitate.

1. Cor. 1.

Heb. 2. & 1. Corint. 2.

Rom. 1.